

'Europa' er i færd med at blive irrelevant for Balkanlandene

20. mrs., 2017 – EU og dens institutioner er hastigt i færd med at miste deres tiltrækning for Balkanlandene. Dette blev kun alt for tydeligt under EU's udenrigspolitiske repræsentant Federica Mogherinis nylige rundrejse i området: Makedoniens præsident Gjorge Ivanov gjorde det klart, at han ikke havde store tanker om hendes ideer for, hvordan områdets problemer skulle løses. Hun blev pebet ad, da hun talte for det serbiske parlament, og i Bosnien ønskede de tre præsidenter for de tre etniske hovedgrupper ikke at føre en længere samtale med hende, men mødte hende blot til et formelt møde og fotografering. I Kosova ville Mogherini træde til som mellemmand i de inter-etniske konflikter, men disse brød ud igen, umiddelbart efter hendes afrejse.

De nye partnere for Balkanlandene, der er blevet desillusioneret over EU's »Europa«, er Kina og Rusland, og selv Tyrkiet og visse arabstater er begyndt at investere i reelle økonomiske foretagender og infrastruktur. Arabiske investorer er i færd med at bygge et helt nyt kvarter i Serbiens hovedstad, Beograd, og tyrkiske investorer spiller en førende rolle i tekstilsektoren i det sydlige Serbien. Selv i Kroatien, der i øjeblikket synes at være områdets mest pro-europæiske land, vil Ruslands Sberbank måske træde til for at redde landets største handelskæde for fødevarer, Agrokor, som »Europa« ikke er interesseret i, selv om firmaet er vigtigt for hele området.

Foto: Federica Mogherini (midten), EU-kommissionens højkommisær for udenrigs- og sikkerhedspolitik, ledsaget af EU-ambassadør til Makedonien, Samuel Zbogor (højre), ankommer til EU's kontor i Skopje, Makedonien, 2. marts 2017. Mogherini

var på rundrejse til Balkanlandene fra 1.-4. marts, 2017.

Officiel regeringsrapport: Grækenland befinder sig i en gældsfølde

16. marts, 2017 – Det græske parlaments budgetkontor har udgivet en rapport med titlen, »Gældsfølden«, der blev præsenteret den 15. marts af kontorets leder, Panagiotis Liargovas, og som beskriver, hvordan Grækenland befinder sig i en »gældsfølde« og kræver en gældsrestrukturering, så vel som også reformer – men ikke nedskæringsreformer.

Alt imens rapporten har alle de samme fejl, som officielle rapporter er kendt for at have, så demonstrerer den ikke desto mindre, at Grækenlands nuværende gældsbyrde er uerholdelig, og at en væsentlig afskrivning af gælden er afgørende. Med en detaljering af økonomiens kollaps erklærer rapporten:

»Alt imens det er lykkedes Grækenland at reducere sit budgetunderskud, og på trods af PSI [»privatsektorinvolvering«] 'hårklipningen' i 2012, så befinder landet sig allerede på syvende år i en økonomisk recession, BNP er skrumpet med omkring 25 %, gælden er røget op til 175 % af BNP, og i særdeleshed er arbejdsløshedsraten høj.« Rapporten fortsætter, at »samtidig er investeringer – der er absolut nødvendige for gennemførelsen af en ny, økonomisk produktionsmodel – faldet signifikant, og selskabers adgang til midler er især problematisk. Denne dystre situation øger også usikkerheden (på et politisk og socialt niveau) og skaber en ond cirkel«. Med en demonstration af dette siger rapporten, at »offentlige investeringer faldt med næsten 50 %, private

investeringer med 70 % (fra 49 billion euro i 2007 til 14 billion euro i 2014) ... på lignende vis blev opsparinger (årligt) reduceret med 50 %«.

Under PSI- 'hårklipningen' – hvorved udenlandske investorer fik deres fulde betaling – blev de græske banker tvunget til at acceptere en hårklipning af den statsgæld, de lå inde med, og som førte til tab for næsten 50 mia. euro og har tvunget bankerne til tre gange at blive genkapitaliseret. Hertil kommer, at økonomiens kollaps har efterladt banksystemet med misligholdte lån til mere end 100 mia. euro og efterladt bankerne ude af stand til at låne ud til økonomien og gjort dem til en blot og bar »mekanisme, gennem hvilken regeringen indsamler skatter«.

»Hvad betyder alt dette for Grækenland? For det første, så fremføres det, at den overhængende gæld er en enorm byrde for den græske økonomi, og som står i vejen for udsigten til vækst, og en gældssanering er således nødvendig. På den anden side, er nødvendigheden af at fortsætte med strukturreformer (relateret til produktivitet, statslige funktioner og institutioner) også åbenlys, for at fastlægge grundlaget for en økonomisk genrejsning«, konkluderes det i rapportens opsummering.

Rapporten fastslår den pointe, at, når reformer, såsom skattestigninger, simpelthen »går helt til at afbetale gælden (i stedet for at komme borgerne og foretagender til gode), så er der en manglende motivering for at gennemføre reformer«.

»En udstrakt 'hårklipning' af gælden er en forudsætning for, at Grækenland kan komme ind på en kurs mod vækst«, fastslår forfatterne i deres konklusioner. Dette ville gøre det muligt for landet at undgå recessionens onde cirkel, og kreditorer »kunne undgå den nuværende blindgyde, hvor lån tilbagebetales med nye lån«, sagde de. »Men en hårklipning af gælden vil, uden yderligere gennemførelse af reformer, i sig selv være ineffektiv; om få år vil Grækenland igen befinde sig på randen

af en finanskriser. Gennemførelse af reformer (inden for diverse sektorer, såsom loven, bekæmpelse af korrupsion, skatteunddragelse, vedrørende statens funktioner, osv.) bør således fortsætte og udelukke, at Grækenland vil befinde sig i en tilsvarende nødsituation i fremtiden«, siger rapporten.

Den konkluderer med at påpege, at »sådanne betingelser kunne, hvis de ikke løses effektivt, få alvorlige konsekvenser (som f.eks. at sprede krisen til andre eurozone-lande, der også konfronteres med finansielle problemer).

Kinas premierminister vil tilbyde Australien at gå med i det Ny Silkevejsprojekt

21. mrs., 2017 – Kinas premierminister Li Keqiang vil være i Australien i denne uge, og en af hans primære mål bliver at få Australien til at indskrive sig i Kinas Silkevejsinitiativ, rapporterer *South China Morning Post (SCMP)* i dag. Kina er Australiens største handelspartner, og de to lande har en vidtrækkende frihandelsaftale.

Drøftelser om et muligt Bælt & Vej-forståelsesmemorandum begyndte i oktober, efter at Kinas præsident Xi Jinping først rejste spørgsmålet om det nordlige Australien som en mulig destination for Bælt & Vej-investering under sit besøg i Australien i 2014.

»Planen, officielt benævnt Ét Bælt, én Vej-initiativet, er præsident Xi Jinpings signaturpolitik for udenrigspolitik og

økonomisk politik, der forudser massive investeringer for at opkoble Kina til Asien og videre endnu«, bemærker SCMP.

Selv om Australien endnu ikke har forpligtet sig til forslaget, citerede SCMP den kinesiske viceudenrigsminister Zheng Zeguang for i dag at sige, »Der er mange muligheder og meget plads for samarbejde mellem Kina og Australien omkring Bælt & Vej-initiativet, et spørgsmål, som han sagde, Li ville bringe op under sit besøg til Australien.« »'Jeg mener, der vil komme et positivt resultat ud af disse drøftelser', sagde Zheng uden nærmere forklaring«, skriver SCMP.

Reuters rapport om Lis forestående besøg til Australien citerede en unavngiven kilde, der sagde, »De seneste par dages information lyder, at der ikke vil blive underskrevet et memorandum, som man havde håbet. Dette, og yderligere samarbejde, vil der afgjort blive muligheder for i fremtiden«, tilføjede kilden.

Kinas premierminister Li Keqiang skal på et ugelangt statsbesøg til Australien (og New Zealand) for at få Australien med i Silkevejen.

Kina bekræfter enorm infrastrukturudvikling i Filippinerne

18. mrs., 2017 – Den kinesiske vicepremierminister Wang Yang er i Filippinerne i fire dage, hvor han skal møde præsident Rodrigo Duterte og hans økonomiministre i Davao, Duterteres hjemby på Mindanao. Disse resultater er meget glædelige for Lyndon LaRouche, der i fyrré år har fremført, at Filippinernes

fremtid var afhængig af udviklingen af den store, sydlige ø, Mindanao.

»Samarbejde på institutionelt niveau er helt genoprettet«, sagde Wang Yang. »Samarbejdet inden for betydelige sektorer har set en hurtig udvikling. Der er en opblomstring af kinesiske selskaber, der investerer i Filippinerne, og der er en hastig vækst af kinesiske besøgende.«

Wang bebudede aftaler til i alt \$6 mia., inkl. aftaler om landbrugseksporter til Kina og lån til infrastrukturprojekter såsom jernbaner, vandkraftværker, motorveje, lufthavne, broer og mere endnu.

Wang sagde også, at »Kina inviterer Filippinerne til at gå med i Kinas Bælt & Vej-initiativ, der kan være med til at udvikle Filippinerne«.

De to sider underskrev et Udviklingsprogram for de næste seks år for Samarbejde om Handel og Økonomi (SYDP). I sidste uge besøgte den kinesiske handelsminister Zhong Shan Manila, hvor den suspenderede Filippinsk-kinesiske Fælles Kommission for Samarbejde om Økonomi og Handel blev genoprettet.

Kinas vicepremierminister Wang Yi (venstre) hilser på Filippinernes præsident, Rodrigo Duterte, ved førstnævntes besøg i Filippinerne, marts, 2017.

Præsident Trump vil genoplive det

'Amerikanske Økonomiske System': Ved I, hvad det vil sige?

Leder fra LaRouchePAC, 22. marts, 2017 – I sine taler mandag ved et møde i Kentucky og tirsdag for møder for det Republikanske Parti, understregede præsident Donald Trump, at han har til hensigt at lede landet til en tilbagevenden til det »Amerikanske Økonomiske System«. Efter meget kvalificerede iagttageres skøn »mente præsidenten det virkelig« begge gange – han ønsker at vende tilbage til den faktiske, økonomiske politik, der blev ført af Alexander Hamilton og George Hamilton, Henry Clay og Abraham Lincoln: det »Amerikanske System«.

Er Trump den præsident, der kan føre USA tilbage til det Amerikanske Økonomiske System? Det er stadig ikke afgjort og afhænger også af landet – af os, af jer. Bør vi vende tilbage til det? Absolut.

Med enkelte undtagelser ved de fleste amerikanere, og andre landes borgere, ikke længere, hvad det Amerikanske Økonomiske System var. Det blev defineret af Abraham Lincolns økonom Henry C. Carey, for eksempel, som det »Amerikanske System«, *i direkte modsætning til det »Britiske System« med frihandel.*

De samme briter, der, i løbet af det seneste år, har stået bag McCarthy-kampagnen for at miskreditere Donald Trump og drive ham ud af Det Hvide Hus.

»Få ram på Trump«-McCarthyismen er britisk, fordi Trump – efter årtiers katastrofal »globalisering« og afindustrialisering – ønsker at vende tilbage til det Amerikanske Økonomiske System. Og han erkender fordelene ved fred, ved at standse Bush' og Obamas endeløse krige, og ved at samarbejde med Rusland og Kina for at stoppe det.

Et »dossier« fra britisk efterretning om Donald Trump, produceret for Hillary Clinton, var således begyndelsen på at forvandle det Demokratiske Partis lederskab til en McCarthy-hob, på jagt efter »russere«, der lurer bag hver søjle i Det Hvide Hus.

Det Amerikanske Økonomiske Systems grundpiller var:

1) beskyttelse og støtte af amerikansk produktion således, at USA kunne blive den storslåede, producerende nation, det blev;

2) en konstant promovring og opbygning af den mest moderne, nationale infrastruktur, af de samme grunde – de transkontinentale jernbaner, det nationale hovedvejssystem, Apollo-Måneprojektet; og

3) et kreditsystem, baseret på national (statslig) bankpraksis, som den store finansminister, Alexander Hamilton, havde opfundet.

I dag vil dette sige at lukke Wall Streets kæmpekasinoer ved at genindføre Glass/Steagall-loven; at etablere en nationalbank i traditionen efter Hamilton, til infrastruktur og varefremstilling; at investere billioner i ny infrastruktur af den højeste, teknologiske standard; at udvikle fusionskraft, vende tilbage til Månen og det dybe rum med menneskelig kolonisering og udvikling.

Dette er, hvad *EIR's* stiftende redaktør, økonom i det Amerikanske Systems tradition, Lyndon LaRouche, for nylig har udviklet som »Fire Love« for at redde den amerikanske økonomi.

Det Amerikanske System betød også Monroe-doktrinen – at det unge USA ville gøre alt, der stod i dets magt, for at holde de britiske og franske finansimperier ude af de amerikanske kontinenter, så alle disse kontinenters nationer kunne udvikle deres økonomier og indgå gensidige handelsaftaler, til fælles fordel.

I dag vil det Amerikanske System sige at koble sig til Kinas Nye Silkevejsinitiativ, hvor 60 nationer er i færd med at indgå sådanne aftaler inden for et »win-win«-paradigme.

Schiller Instituttet og *EIR* er i færd med at opbygge en stor, international konference i næste måned i New York City for at bringe Trumps USA ind i dette nye paradigme, hvor det »Amerikanske System« kan blomstre.

Præsident Trumps forståelse af det Amerikanske System i dag er elementær, men alvorligt ment. Jo flere amerikanere, der ved, hvad det *skulle betyde*, og handler på det, desto bedre chancer er der for, at det Britiske Systems »globaliseringsæra« vil slutte under hans præsidentskab.

Foto: Præsident Donald Trump modtager en NASA-flyverjakke tirsdag, den 21. marts, 2017, efter at have underskrevet 'NASA Transition Authorization Act of 2017' i det ovale værelse i Det Hvide Hus i Washington, D.C.

Søndag, 26. marts: International Protestdag mod krigen mod Yemen, med demonstrationer i mange lande

21. mrs., 2017 – Søndag, den 26. marts vil der blive afholdt samtidige, internationale demonstrationer kl. 13 GMT i protest mod krigen mod Yemen, i følgende byer: London, Bonn, Genève, Rom, Paris, New York City og Ottawa, og ligeledes i nogle byer

i Algeriet, Libanon og Rusland. Demonstrationerne er blevet arrangeret i solidaritet med den en million plus store demonstration i Sana'a på samme tidspunkt. Ideen er at afspille videoer fra de forskellige demonstrationer live ved demonstrationen i Sana'a.

☒ Den internationale aktion koordineres af Londons yemenitiske aktivistgruppe, der arrangerede konferencen i London den 20. august, 2016, på samme dag, som den enorme, to million mennesker store demonstration i Sana'a (billede).

Den internationale koordinator er Ahmed al-Ashaf, der har tlf. nr. i UK 07427198116.

Nedenstående er en oversættelse af det flyveblad, der bruges i Sverige, og derunder findes appellen for demonstrationen i London.

Krigen mod Yemen to år den 26. marts!

Gå med i de samtidige internationale demonstrationer kl. 14 på Norrmalmstorg i Stockholm: Efter 700 dages bombeangreb løber tallet for dræbte civile op på mere end 12.000. Antallet af dødsfald er langt højere, når inkluderes de utalte dødsfald, der skyldes den massive ødelæggelse af nationens infrastruktur og sundhedstjenester, og pga. den massive hungersnød. Den ulovlige blokade har forårsaget verdens nuværende største hungerkatastrofe. Et barn dør hvert tiende minut af underernæring, forårsaget af den saudiskskabte hungersnød. Den 11. januar 2017 skønnede UNICEF i Sana'a, at 63.000 børn var døde i 2016 pga. underernæring. 14 millioner yemenitter har brug for omgående fødevarehjælp for at overleve.

☒ Den saudiskledede, uprovokerede aggressionskrig mod Yemen støttes af Vesten. U.K. og USA hjælper det saudiske

luftvåben med bombemålene og leverer de anvendte bomber, inkl. ulovlige klyngebomber. FN's Sikkerhedsråds resolution 2216 fra 14. april, 2015, indeholder bestemmelser om en blokade af våben, men dens implementering blokerer for næsten al import af fødevarer, medicin og brændsel. Havnen i Hudaydah og lufthavnen i hovedstaden Sana'a er blevet bombet.

FN's Sikkerhedsråds resolution 2216 bruges således til at tillade, at det yemenitiske folk sulter. De saudiskledede bombeangreb er ulovlige, da de systematisk udser sig som bombemål 1) den civile infrastruktur: huse, hospitaler, skoler, markeder, begravelser, 2) fødevaredistribution: import, opbevaring og produktion, vanddamme, 3) gamle kulturværdier og steder, der er optaget på verdenslisten over bevaringsværdige kulturværdier.

Aggressorerne samarbejder åbent med både al-Qaeda og Daesh (ISIL) i Yemen. Krigens formål er at vælte den brede, nationale alliance, der ønsker at befri Yemen fra årtiers dominans fra Saudi-Arabiens side på vegne af det angloamerikanske imperium. Siden 2016 har den Nationale Alliance dannet en bredt baseret, ny regering, støttet af et flertal i både parlamentet og folket. Krigen mod Yemen er således en krig for regimeskift, ligesom USA's og U.K.'s krig mod Irak, Libyen og Syrien.

I dag, kl. 14 (kl. 13 GMT) vil sandsynligvis en million mennesker trodse bombetruslerne fra den åbne himmel og samles i Sana'a, Yemens hovedstad, for at demonstrere imod krigen. Samtidig vil der i Stockholm og otte andre byer i Europa og Nordamerika være demonstrationer i solidaritet. Solidaritet med Yemen demonstrerer under de følgende slogans:

Stands aggressionskrigen mod Yemen!

Stands hungersnøden i Yemen – Hæv blokaden NU!

Ingen svenske våben til dem, der slagter Yemen!

Støtte til saudierne er støtte til al-Qaeda/Daesh!

Anerkend Yemens regering!

Genopbyg Yemen!

Appellen for demonstrationen i London:

Den 26. marts kl. 13 (GMT) Mød op ved Marble Arch, London Oxford Street, W1C1CX. Marcher dernæst til BBC Broadcasting House, Portland Place via Oxford Street. Dernæst holdes der møde uden for BBC.

☒ Koordineret med yemenitter, rettigheds- og humanitære organisationer, sammen med alle frie mennesker i verden, for den samtidige march, planlagt i U.K., New York, Canada, Sverige, Tyskland, Italien, Rusland, Frankrig, Libanon, Algeriet og andre lande den 26. marts 2017, for at viderebringe et stærkt budskab til FN og Sikkerhedsrådet om at holde dem fuldt ansvarlige for de forbrydelser, som det yemenitiske folk er underkastet som et resultat af krigen og blokaden imod Yemen, opfordrer og beder arrangørerne indtrængende alle rettigheds- og civile organisationer og frie mennesker i verden til at gå sammen med deres brødre og søstre i denne march, samt arrangere lignende begivenheder i deres område den 26. marts, 2017, for at sende et stærkt budskab til verden og kræve den omgående ophævelse af blokaden og kaste lys over: ... den store humanitære katastrofe og de forbrydelser, som det yemenitiske folk er udsat for pga. blokaden til vands og i luften; – de forbrydelser, der begås mod det yemenitiske folk i form af mord, sult og fordrivelse pga. blokaden; – den inhumane, fortsatte lukning af Sana'as lufthavn, der forhindrer rejser for de syge, studenter og som forhindrer tusinder, der i øjeblikket er strandet i udlandet,

i at vende hjem for at besøge deres slægtninge.

March-koordinator for den Nationale Sammenslutning for Ophævelse af Blokaden af Yemen, Ahmed al-Ashaf, tlf. 07427198116.

Det modsatte af falske nyheder? Sandheden: Vi kan vinde!

Leder fra LaRouchePAC, 21. marts, 2017 – Et internationalt medievanvid gik i gang i anledning af Repræsentanternes Hus' høring i Efterretningskomiteen den 20. marts, over spørgsmålet, »Undersøgelse af russiske aktiviteter«, med en proklamation af – som det tyske *Bildzeitung* hovedoverskrifter i dag sagde – at »Trumpgate« er godt i gang, og at USA snart vil miste sit hoved. Tidligere tyske regeringspersoner citeredes for at komme med den iagttagelse, hvor 'historisk' og 'unik' og 'alvorlig', situationen i USA er, med statshovedets troværdighed gået fløjten.

I virkeligheden var dette blot endnu et moment i den igangværende, beskidte operation i forsøget på at dumpe Trump og dæmonisere Rusland. Processen består i skræmme-kampagner og løgne, som i går blev øget af en opvisning, der skulle imponere, fra et galleri af Demokrater, med en opførsel i traditionen efter Truman og McCarthyismen. Det, som den nuværende medie-hype rent faktisk viser, er ønsketænkningen på vegne af de kontrollerende interesser bag de falske nyheder, som er knyttet til det udåndende britiske system, der trues af den kendsgerning, at valget af Trump er en del af et betydningsfuldt skift til en helt ny verdensorden.

Den fortsatte mulighed for et sådant skift ses af flere af dagens begivenheder. Mandag nat talte præsident Trump i Kentucky for et møde i Louisville, hvor han stærkt fremhævede behovet for at vende tilbage til det »Amerikanske System«. Han nævnte berømte ledere, der er født i, eller knyttet til, Kentucky – Abraham Lincoln og Daniel Boone – og dvælede ved Henry Clay som en »stærk fortaler for amerikansk varefremstilling« og en tilhænger af udenrigshandel, som »må være fair, ligeværdig og gensidig«, sagde Trump. »Vores regering har alt for længe opgivet det Amerikanske System ...« Han talte om genindustrialisering, genoprettelse af kulminearbejderjobs, og mere.

Og igen her til aften talte Trump, ved en Kongresmiddag, om historiske ledere og projekter for USA's udvikling. Han sagde, at det Amerikanske System altid havde været de grundlæggende fædres hensigt. Senere, se på den transkontinentale jernbane. Han påpegede Republikanernes politiske program i 1896 (under McKinley) for protektionisme og gensidighed inden for handel.

Det Amerikanske System er præcis, hvad Lyndon LaRouche i fyrré år har været fortaler for og har argumenteret med, at det Amerikanske Systems praksis med dirigeret kredit til industri, videnskab og infrastruktur er blevet kasseret i USA, især siden Franklin Roosevelts død, og omgående må genindføres for at forhindre en økonomisk katastrofe.

I mellemtiden fortsætter fremstødet for den fremgangsmåde, der kan få dette til at ske – nemlig genindførelsen af Glass-Steagall. Mandag blev en resolution fremsat i North Carolinas generalforsamling (delstatskongres), som krævede, at USA's Kongres vedtager Glass-Steagall og et »amerikansk, økonomisk genrejsningsprogram«, som det skitseres i Lyndon LaRouches »Fire Love«. I går havde Fortune.com en artikel til støtte for Glass-Steagall, med overskriften, »Vil Donald Trump holde sit kampagneløfte om at genindføre Glass-Steagall?«

Parallelt med indenrigspolitikken er der udenrigspolitiske

initiativer i en ny retning. Trumps udenrigsminister Rex Tillerson skal nu, efter diskussioner i Kina med præsident Xi Jinping i sidste weekend – hvor et møde mellem Xi og Trump blev forberedt – til Rusland i april, iflg. rapporter fra Udenrigsministeriet til TASS i dag. Den indikerede tidsplan er, at Tillerson vil forblive i USA under det sandsynlige møde den 6.-7. april i Florida mellem præsidenterne Xi og Trump. (Tillerson springer over NATO-udenrigsministermødet, der finder sted samtidigt, den 5.-6. april, hvor under-udenrigsminister Tom Shannon vil deltage.) Så tager Tillerson til Italien, til mødet den 10.-11. april i Gruppe af Syv-udenrigsministermødet, og derfra videre til Moskva.

Disse initiativer, i sammenhæng med Bælt & Vej-initiativets fortsatte præstationer og forpligtelser på internationalt plan – der karakteriseres af 'Bælt & Vej Forum for Internationalt Samarbejde' i Kina om mindre end to måneder – er i færd med at fjerne eksistensen af falsknerier af enhver art, der har pågået i årtier, og som blev promoveret af Romklubben, Verdensnaturfonden og det Kongelige Dit & Dat.

Den virkelige sandhed er, at menneskeheden kan vinde.

Valg i Frankrig: Efter de falske nyheder, de virkelige nyheder om Cheminade

Paris, 21. marts, 2017 – Efter en indledningsvis strøm af genopvarmet bagvaskelse, kommer der nu voksende, mere anstændig og acceptabel pressedækning om den franske

præsidentkandidat, Jacques Cheminade.

Et godt eksempel er følgende artikel i den progressive katolske avis, *La Croix*, den 21. marts.

En oversættelse lyder:

Jaques Cheminade imod 'globale finansinstitutioner'

Stifteren af det politiske parti Solidarité & Progrès (Jacques Cheminade) har i 40 år kæmpet imod den »finansielle besættelse«.

»I dag er de modigste dem, der er de viseste.« Jacques Cheminade, 76, har grundlagt sit »kampprogram« på denne overbevisning. Stifteren af partiet Solidaritet & Fremskridt er engageret i en fyrre år lang kamp imod den fjende, han lover at besejre: et konglomerat af finansinteresser, der opererer ud fra City of London og Wall Street.«

Elev fra den Nationale Administrationssskole (École Nationale d'Administration, ENA) og tidligere højtplaceret embedsmand i Økonomi- og Finansministeriet, forlod Cheminade tjenesten i 1981 for »mere effektivt at kunne bekæmpe finansiell globalisering og det oligarki, der kontrollerer den«. Cheminade har allerede to gange stillet op til præsidentvalget.

De første beslutninger i hans fremtidige, femårige mandat: Kræv en indkaldelse til en international konference om gæld og det internationale finanssystem, et »nyt Bretton Woods for at gennemgå gældens legitimitet«; forlad Den europæiske Union, euroen og NATO; stift på ny en tæt union med visse lande, for en »reel harmonisering af deres økonomi-, finans- og budgetpolitik« omkring store projekter på europæisk, eurasisk og global skala.

Jacques Cheminade går ind for en politik med samarbejde med BRIKS (Brasilien, Rusland, Indien, Kina og Sydafrika), »der

har viljen til at undfly atlantist-monetarismen til fælles«.

For at gå frem »imod en verdensorden, baseret på fysisk og menneskelig virkelighed«, udskiller kandidaten tre områder for udvikling: rumfart (industrialisering af Månen og udforskning af Mars), havene (grundig oprensning af affald) og Afrika (skabelse af et Ministerium for Samarbejde, Fælles Udvikling og Immigration)«.

Et Silkevejsinstitut i Kina opfordrer Trump til at deltage i konference til maj

21. marts, 2017 – Liang Haiming, cheføkonom ved Kinas Silkevejsdalens Forskningsinstitut, en tænketank med hjemsted i Guangzhou, skrev en artikel i *Global Times* i dag om 'Bælt & Vej Forum for Internationalt Samarbejde' i maj måned i Beijing og opfordrede specifikt præsident Trump til at deltage, idet han fremlagde win-win-fordelene.

»Trump bør seriøst overveje at tilslutte sig B&V-initiativet«, skriver Liang, idet det kunne »øge antal jobs og fremme hans storstilede infrastrukturplan ... Hvis Trump ikke ønsker, at genoplivelse af varefremstilling skal ende som blot et kampagneløfte, bør han overveje at søge samarbejde med Kina om B&V-initiativet.«

Liang påpeger potentiel finansiering fra Kina, så vel som kinesiske fabrikker, der producerer i USA, og tilføjer, at »samarbejde mellem Trump-administrationen og Kina om B&V-initiativet ville styrke konnektivitet med hensyn til politik, handel og kapital, som ville være favorabelt for USA's

forøgelse af vareeksport til Kina«.

Om Trumps \$1 billion store infrastrukturplan siger Liang, at »Kina kan tilbyde det, USA har brug for. Kinas samarbejde med lande langs med Bælt & Vej-ruten begynder sædvanligvis med byggeri af infrastruktur. Med Kinas rige erfaring inden for infrastrukturprojekter i udlandet, ville samarbejde inden for dette område være et win-win for de to lande«.

Han bemærker ligeledes, at de enorme kinesiske porteføljer af amerikanske statsobligationer kunne blive et problem for USA, hvis Kina begynder at sælge ud af dem, men at disse resurser fra Kina »kunne være med til at løse problemet med finansiering af infrastrukturen« i USA. Lyndon LaRouche har foreslået en statslig udviklingsbank, der ville være det perfekte redskab til at flytte disse kinesiske porteføljer over til produktiv investering i USA.

Og, tilføjer Liang, at gå med i B&V-initiativet vil gøre det muligt for den amerikanske varefremstillingssektor at udforske nye markeder og drive sin økonomi frem og tilføje nye jobs«, samtidig med, at USA arbejder sammen med Kina om at »være fælles om risiciene, reducere konfrontation og opdyrke et momentum for ny, økonomisk vækst«.

Dette stemmer meget overens med Schiller Instituttets indsats for at få Trump-administrationen til at bringe USA ind på Silkevejen, og for at få præsidenten til at deltage i forummet til maj.

Foto: USA's infrastruktur smuldrer. Her et billede, der viser arbejde på at erstatte Seattles Alaskavejs-viadukt, som er gået i stå, fordi boremaskinen Bertha har sat sig fast under jorden. (Photo courtesy of Washington DOT)

Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank tilbyder »Ny type af finansiering«, så intet land vil blive ladet tilbage

20. marts., 2017 – I en tale for Kinas Forum for Udvikling i Beijing i dag krævede Jin Liqun, chef for Asiatisk Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB), en forbedring af global, økonomisk styrelse for at nære »fælles fordele og sikre, at intet land lades tilbage«, rapporterede *China Daily*.

Jin understregede, at skabelsen af AIIB lagde vægt på de stiftende medlemmers faste beslutning om at forbedre regional udvikling og konnektivitet, og at forbedre den globale styrelse i en multipolær verden.

»AIIB er ikke en klon af eksisterende finansinstitutioner, og vi har særlige kendetegn«, understregede han og bemærkede, at AIIB er den første af sin art til at have udviklingslande som aktiemajoritet samtidig med, at den ikke udelukker udviklede lande.

AIIB-chefen sagde også, at globalisering har lidt et tilbageslag pga. manglen på fælles fordele og den skarpe polarisering mellem »dem, der har, og dem, der ikke har« i verden. Han bemærkede også, at multilaterale udviklingsbanker og finansinstitutioner konfronteres med udfordringen med større efterspørgsel af finansiering, med begrænsede resurser.

Foto: Chef for AIIB, Jin Liqun, taler med en gæst under Kinas Forum for Udvikling 2017, den 19. marts, i Beijing.

Moskva er afgørende for at forhindre en israelsk-syrisk-iransk krig

20. mrs., 2017 – I de tidlige morgentimer den 17. marts fløj fire israelske jetfly ind over syrisk luftrum og ramte mål i nærheden af Palmyra, hvor syriske tropper har arbejdet på at rydde området omkring de antikke romerske ruiner for de sidste rester af ISIS. Alt imens de israelske forsvarsstyrker har bombet mål i Syrien ved flere lejligheder siden starten af krigen i Syrien, så var det usædvanlige ved denne hændelse både det syriske luftforsvars respons – syrisk luftforsvar affyrede mindst tre missiler mod de israelske jetfly og hævdede at have skudt det ene ned – og israelernes anerkendelse af luftangrebet, som de næsten aldrig offentliggør. Israelerne hævder, at de skød efter en konvoj med våben til Hezbollah i Libanon; den syriske regering, sammen med Hezbollah-lederen Sheikh Hassan Nasrallah, anklagede, at israelerne angreb syriske hærstillinger til støtte for ISIS.

Uanset, hvad der er sandt i disse påstande, så er den underliggende sammenhæng konflikten mellem Israel og Iran, med Rusland i midten. Det faktum, at syrerne responderede, som de gjorde, og at Israel har lovet at fortsætte med at ramme våbenstrømmen til Hezbollah, har rejst et potentiale for en ny krig i Syrien, nu mellem Israel og Iran – ikke alene pga. iransk støtte til Hezbollah, men også pga. Irans tilstedeværelse i Syrien, som Israel finder utålelig. Denne udvikling kommer netop, som krigene imod jihadisternes i det nordlige Syrien og imod ISIS i det østlige Syrien, er ved at nå til vejs ende.

Den eneste magt, der befinder sig i en position, hvor den kan forhindre denne nye krig i at ske, er Rusland, der har gode relationer med begge lande. Den syriske præsident Bashar al-Assad kom med en udtalelse til den ende i et interview med russiske medier i dag, i Damaskus. Assad bemærkede, at den israelske ambassadør i Moskva blev indkaldt til det Russiske Udenrigsministerium for at forklare den israelske krænkelse af syrisk luftrum.

»Så kan de diskutere de samme spørgsmål med israelerne ud fra dette kriterium [international lov]«, sagde præsident Assad, »og de kan spille en rolle for at Israel ikke igen angriber Syrien i fremtiden.«

Bortset fra indkaldelsen af den israelske ambassadør har der endnu ikke været en officiel reaktion fra Moskva på det israelske luftangreb. En russisk, politisk forsker, Gevorg Mirzayan, sagde til Sputnik den 18. marts, at, med luftangrebet den 17., har Israel sat en uskreven, russisk-syrisk-israelsk adfærdskodeks, samt Moskvas fremtidige position i Mellemøsten, i fare. Mirzayan nævner, som også andre iagttagere har gjort, den uskrevne aftale mellem Moskva og Tel Aviv om, at Rusland kunne bombe alle de jihadistiske, som dets luftstyrker kunne nå, alt imens Israel fik lov at bombe Hezbollah-konvojer i Syrien, som det lystede.

»Planen virkede i lang tid«, sagde Mirzayan. »Men den 17. marts begyndte den at slå fejl.«

Eksperter har advaret om, at den konflikt, der blussede op fredag, langt fra er ovre, med begge sider, der nu sandsynligvis blot vil gøre deres holdninger hårdere. Dette problem, iflg. Mirzayan, er, at begge sider nu mener, at den regionale og globale balance nu er ved at skifte i deres favør – Tel Aviv, fordi det har en ny allieret i Det Hvide Hus, og Damaskus, pga. dets nylige række af militære sejre imod ISIS og jihadistene. Problemet for Moskva er, at en direkte syrisk-israelsk konflikt »omgående vil vokse til en konflikt

mellem dens allierede (USA og Iran, Hezbollah og Golfstaterne), og dette vil ødelægge Ruslands planer om at styrke sin tilstedeværelse i regionen efter afslutningen af krigen i Syrien.«

Til forskel fra alle andre involverede i regionen, så taler Moskva med alle parterne i den regionale konflikt. De kan således forfølge et »trekantsdiplomati« mellem to krigspartier, som en del af deres strategi for at opretholde regional balance.

Imperiet kollapse: Lad os kæmpe for menneskehedens modne alder

Leder fra LaRouchePAC, 20. marts, 2017 – Præsident Trump er i færd med at drive Det britiske Imperium og dets satrapper i USA og hele verden ind i en tilstand af ren panik. Han afviser den »særlige relation« mellem USA og briterne og identificerer åbent de britiske og amerikanske efterretningstjenesters forbrydelser – forbrydelser, der har været velkendt meget længe (især siden Snowden), men som misdæderne mente, verden kunne formås til at glemme.

Myten om »den frie verden versus gudløs kommunisme« er smuldret i takt med, at Trump åbnet fremmer venskab med Rusland og Kina. Løgner om, at »verden er ved at brænde op under den industrialiserede verdens kulstofudledninger« er blevet smidt over i kategorien for eventyr for børn, i stil med Walt Disney-filmen »Chicken Little«. Libertarianismens myte om, at »frihed« betyder legaliserede, narkotiske stoffer og uhindret spekulation, er stadig i live, men konfronteres

med de sidste krampetrækninger i takt med, at lovgivning for Glass-Steagall og krig mod narko nu er på bordet.

FBI-chef James Comey og NSA-chef Michael Rogers blev stillet for Repræsentanternes Hus' Efterretningskomite, med den hensigt fra nogle kongresmedlemmers side at komme ind til sandheden bag løgnene og hysteriet imod både Rusland og præsidenten. I stedet sagde Comey, at han ikke kunne besvare sådanne spørgsmål, eftersom der i øjeblikket var undersøgelser i gang af både den angivelige russiske, undergravende virksomhed i præsidentvalgkampen og angivelig russisk, undergravende indflydelse over Trump og hans kampagne. Høringen udviklede sig til et freak-show, hvor flere Demokrater lød endnu mere sindssyge end Joe McCarthy-fanatikerne under Harry Trumans antikommunistiske heksejagter i 1950'erne.

Trump demonstrerede, at han ikke ville kues, ved at udsende to budskaber før åbningen af høringen:

* »James Clapper og andre erklærede, at der ikke findes beviser for, at Potus [President of the United States, – red.] intrigerede sammen med Rusland. Denne historie er FALSKE NYHEDER, og alle ved det!«

* »Demokraterne opfandt og promoverede den russiske historie som en undskyldning for at køre en frygtelig kampagne.«

Det, der mangler, og som er afgørende, er det, som Krafft Ehrlicke, geniet, hvis raketter bragte mennesket til Månen, kaldte den menneskelige races nødvendige modning. Hans koncept med den 'udenjordiske forpligtelse' (Extraterrestrial Imperative), der siger, at mennesket ikke er en jordbo, og at der ikke er nogen grænser for vækst, satte en mission for menneskeheden for, at den skulle komme ud over stadiet med det barnagtige tidsfordrives mudderkastning med krigsvåben, og til at opløfte den menneskelige ånd til stjernerne. Dette fordrer den nødvendige udvikling af alle verdens borgeres skabende

evner.

I dag markerer LaRouche-organisationens lancering af »100-års jubilæumsugen for Krafft Ehrickes fødsel«. Arrangementer og videopræsentationer vil finde sted i hele USA og Europa i ugens løb, inklusive LaRouchePAC Policy Committee webcastet mandag (se https://www.youtube.com/watch?v=wV9fR_LeeEE). Denne særlige uge er ikke alene for at hædre Ehrickes liv og værk, men for at »udbrede hans skønne ideer om menneskehedens fremtid i universet«.

Ehricke er berømt for denne sætning: »Det er blevet sagt, 'Hvis Gud ønskede, at mennesket skulle flyve, ville Han have givet det vinger'. I dag kan vi sige, 'Hvis Gud ønskede, at mennesket skulle blive en rumrejsende art, ville Han have givet mennesket en Måne'.«

Men, tilføjede han, »teknologi er ikke løsningen på alle vore mangler. Dertil behøver vi at vokse, at modnes – men teknologi gør det nemmere«. Det var denne erkendelse af nødvendigheden af en kulturel transformation af det menneskelige samfund på Jorden, der tiltrak Ehricke til det nære venskab og samarbejde med Lyndon LaRouche og dennes bevægelse. Heri så Ehricke den nødvendige bestræbelse for at forbinde de forskellige civilisationer på vores planet, hver med deres forskellige filosofiske og kulturelle traditioner, for at gå sammen om den fælles bestræbelse på at opdage universets naturlige love og anvende dem til at opløfte arten som helhed.

Det nye paradigme, som Den Nye Silkevej repræsenterer, gør præcis dette og skaber et fællesskab af nationer med en fælles skæbne for fred gennem udvikling. Denne proces er nu hastigt ved at spredes i hele verden. Med Det britiske Imperiums magt stærkt svækket, men endnu ikke død, er det menneskehedens presserende opgave at bringe USA og Europa ud af dette rådende ligs magt, for at skabe menneskehedens modne alder.

Foto: Solen går ned over Buckingham Palace.

Klassisk koncert i Syrien tilbyder skønhed for at »overvinde krigens grusomhed«

20. mrs., 2017 – I Damaskus-operaen afholdt Syriens Nationale Symfoniorkester i går en koncert med klassisk musik med titlen, »Generationer«, som dirigent Missak Baghboudarian beskrev som en indsats for at bringe ældre, erfarne musikere sammen med yngre, med det formål at ære veteranernes ekspertise og bidrag og »forberede den unge generation til at repræsentere deres land i fremtiden«.

Syriens arabiske nyhedstjeneste (SANA) rapporterede, at, blandt de yngre kunstnere var 25-årige klarinettist Jerjes al-Abdullah, der har boet uden for Syrien i seks år. Han sagde til SANA, at han var vendt tilbage til Syrien »fuld af tårer og dyb bekymring over den krig, der finder sted i landet«. Koncerten, sagde han, var for at »hjælpe publikum med at overvinde krigens grusomhed og opmuntre musikere til at besøge og deltage i koncerter i Syrien, et land for venskab og fred«. Han spillede Carl Maria von Webers koncert no. 2 for klarinet og orkester.

Den internationale pianist, prof. Ghazwan al-Zarkali, der sammen med orkestret spillede et stykke af den russiske komponist Dmitrij Sjostakovitj, forklarede, at koncerten »formidler et budskab om, at, på trods af den nuværende krig og de svære vilkår i Syrien, så har 'viljen til at leve' vundet over døden, og han understregede syrernes evne til at opbygge uddannede og velkvalificerede generationer«. Al-

Zarkali har undervist i musik i mange lande og har repræsenteret Syrien i mere end 27 lande i hele verden.

Det syriske orkester blev stiftet i 1993, rapporterede SANA, og har, siden dets oprettelse, »ikke sparet nogen indsats for at sprede musikkulturen i Syrien«, hvor det har forbedret sine musikeres præstationer for at kunne »repræsentere sit hjemland i internationale kredse og fryde tilhørerne med internationale, musikalske mesterværker«.

FN's Sikkerhedsråd anerkender Den Nye Silkevejs vision om en 'fælles fremtid' som afgørende for fred i Afghanistan

18. mrs., 2017 – FN's Sikkerhedsråds resolution, der fornyer FN's Hjælpemissions mandat i Afghanistan for endnu et år, og som i går blev enstemmigt vedtaget, inkluderede et nyt fokus i år: at sikring af fred og stabilitet i Afghanistan fordrer en fremgangsmåde, der har rødder i bestræbelser for »at skabe et fællesskab for menneskehedens fælles fremtid«. Resolutionen nævnte ligeledes specifikt det globale Nye Silkevejs-initiativ som afgørende for at udvikle Afghanistan.

Med en gentagelse af behovet for en omfattende økonomisk, sikkerheds- og udviklingsmæssig fremgangsmåde for genopbygningen af Afghanistan, erklærer resolutionen, at medlemmerne af FN's Sikkerhedsråd understreger »den afgørende betydning af at fremme et regionalt samarbejde i en win-win-

samarbejdsånd som et virksomt middel til promovning af sikkerhed, stabilitet og økonomisk og social udvikling i Afghanistan og i området, for at skabe et fællesskab for menneskehedens fælles fremtid«.

Den modsatte pol af britisk imperie-geopolitik!

I interviews til reportere efter den enstemmige vedtagelse fejrede Kinas ambassadør til FN, Liu Jieyi, betydningen af denne udvikling som, »at det viser det internationale samfunds konsensus til at omfavne konceptet« med et menneskeligt fællesskab for en fælles skæbne, rapporterede *Xinhua*. Dette er første gang, at Kinas »milepæl af et koncept« er blevet inkorporeret i en resolution i FN's Sikkerhedsråd, bemærkede *Xinhua*.

Liu citerede også resolutionens eksplicitte nævnelse af Kinas Silkevejs-initiativ og påpegede, at det vil være med til at skabe »en favorabel atmosfære« for 'Bælt & Vej Forum for Internationalt Samarbejde', som Kina vil være vært for i Beijing den 14.-15. maj, med det formål at »gennemføre en brainstorm omkring indbyrdes forbunden udvikling«.

I denne henseende erklærer resolutionen, at Sikkerhedsrådet »hilser velkommen, og yderligere opfordrer til, bestræbelser på at styrke udviklingen af regionalt, økonomisk samarbejde, inklusive forholdsregler for at fremme regional konnektivitet, handel og transit, inklusive gennem regionale udviklingsinitiativer såsom Det Økonomiske Silkevejsbælte og Det 21. Århundredes Maritime Silkevejs-initiativ (Bælt & Vej), samt regionale udviklingsprojekter«.

Tyskland må springe med på det Nye Silkevejs-tog! Af Helga Zepp-LaRouche

Det er uden for enhver tvivl en af de vigtigste, strategiske udviklinger, at både præsidenten for FN's Generalforsamling, Peter Thomson, og den nye FN-generalsekretær, Antonio Guterres, har annonceret FN's fulde samarbejde med Kinas initiativ for Den Nye Silkevej. Guterres understregede: »Xi Jinpings vision er den eneste fremtid for menneskeheden på denne planet! FN vil samarbejde med Kina om at fremme fred og udvikling i verden, og målet er at virkeliggøre et fællesskab for menneskehedens fælles fremtid.«

Det er ikke alene fuldstændig sandt, for Kinas koncept for Den Nye Silkevej har i løbet af de seneste tre et halvt år for længst udviklet sig til et unikt, strategisk initiativ, der går langt ud over oldtidens originale Silkevejs dimensioner og er blevet til en udviklingsstrategi for alle kontinenter på Jorden.

18. marts, 2017 – Mere ubehagelig kunne stemningen mellem forbundskansler Angela Merkel og den amerikanske præsident Donald Trump næppe have været under Merkels besøg i Det Hvide Hus. Ingen håndtryk for kameraerne, knap nogen øjenkontakt, og for det meste misfornøjede miner hos dem begge. Ikke alene er kemien mellem de to ikke god, men det er også åbenbart, at der i den aktuelle, transatlantiske geometri ikke kan findes nogen løsning på spændingerne. Ikke desto mindre er der en løsning i sigte, men den findes på et helt andet, højere plan: win-win-samarbejdet med Kina og Den Nye Silkevej, som både USA og Tyskland er blevet inviteret til at deltage i.

I betragtning af, at valget af Trump betød et nederlag for Hillary Clintons neoliberale, neokonservative politik,

Clinton, som Trump kaldte 'Amerikas Angela Merkel', og at Merkel blev anset for at være 'Obamas nærmeste allierede', kunne man ikke forvente, at de to ville være på bølgelængde. *New York Times* havde således følgende titel på sin dækning, 'Merkel møder Trump, forsvareren versus udbryderen'. Da en korrespondent fra *Die Welt*, under en fælles pressekonference, forsøgte at provokere Trump ved at rejse spørgsmålet om anklagerne om, at britisk efterretningstjenestes GCHQ havde aflyttet ham for Obama-administrationen, vendte Trump sig mod Merkel og kommenterede humoristisk: 'så har vi i det mindste noget til fælles'. Det høstede Trump latter for, mens fr. Merkel knap kunne mønstre et smil.

Lignende uoverensstemmelser kom op til overfladen ved G20-finansministermødet i Baden-Baden, hvor de ikke kunne blive enige om formuleringer omkring »protektionisme« og »fair trade«.

Dynamikken, skabt af Kinas diplomatiske initiativer for at forberede Bælt & Vej-forummet den 14.-15. maj i Beijing, er langt mere lovende. Flere end 20 statschefer, over 100 ministerdelegationer, flere end 150 ledere af store organisationer og 1200 delegationer, bestående af videnskabsfolk, industrichefer og økonomer, har allerede givet tilsagn om deltagelse. Rådgiver til det kinesiske statsråd Yang Jiechi, der har ansvaret for forberedelserne til og koordineringen af konferencen, mødtes i slutningen af februar med præsident Trump og så godt som alle medlemmerne af Trump-teamet i Washington. Kort efter kom Trumps invitation til præsident Xi Jinping, til et todages arbejdstopmøde, der skal finde sted den 6.-7. april i Mar a Lago, Trumps ejendom i Florida. Til forskel fra den japanske premierminister Abes besøg, som Trump tidligere har inviteret til sin ejendom, vil det under mødet med den kinesiske præsident ikke komme til at handle om golf, men derimod om et omfattende, amerikansk-kinesisk samarbejde om økonomiske og strategiske spørgsmål.

Under en pressekonference den 10. marts med *China Daily*, på

sidelinjen af den Nationale Folkekongres i Beijing, understregede Yang Jiechi, at det er en del af konferencens mål at konsolidere en »bred, international konsensus til Bælt & Vej-initiativet«. Det er, sagde han, Kinas idé, men det bliver ikke et solonummer fra Kinas side; en bedre sammenligning ville være en symfoni, der opføres af et orkester, bestående af alle deltagende lande.

Det er uden for enhver tvivl en af de vigtigste, strategiske udviklinger, at både præsidenten for FN's Generalforsamling, Peter Thomson, og den nye FN-generalsekretær, Antonio Guterres, har annonceret FN's fulde samarbejde med Kinas initiativ for Den Nye Silkevej. Guterres understregede: »Xi Jinpings vision er den eneste fremtid for menneskeheden på denne planet! FN vil samarbejde med Kina om at fremme fred og udvikling i verden, og målet er at virkeliggøre et fællesskab for menneskehedens fælles fremtid.«

Det er ikke alene fuldstændig sandt, for Kinas koncept for Den Nye Silkevej har i løbet af de seneste tre et halvt år for længst udviklet sig til et unikt, strategisk initiativ, der går langt ud over oldtidens originale Silkevejs dimensioner og er blevet til en udviklingsstrategi for alle kontinenter på Jorden.

Ingen kan bestride, at de mange hundrede projekter, der befinder sig på forskellige stadier af realisering, i forrygende tempo er i færd med at nærme sig det koncept, som vores forlag, *EIR*, allerede i 2014 foreslog i sin omfattende, 370 sider lange rapport, **»Den Nye Silkevej bliver til Verdenslandbroen«**.

Med andre ord, så bliver Kina og flere end 70 nationer nu officielt støttet af FN i at virkeliggøre den Alliancefri Bevægelses gamle drøm om en ny, retfærdig, økonomisk verdensorden. Og det er ligeledes ubestrideligt, at ideerne og principperne nu gennemføres på internationalt plan, som Lyndon LaRouche i over 50 år har kæmpet for, som den tunesiske

diplomat dr. Ahmed Kedidi for nylig fremførte i en bemærkelsesværdig [artikel i Qatar-avisen Al-Sharq](#).

Selvfølgelig står betydelige og eksistentielle trusler i vejen for denne vision om en forenet menneskehed, som hidtil kun er blevet tænkt af filosoffer som Konfucius, Sri Aurobindo, Nicolaus Cusanus eller Leibniz. Akutte eksempler ses i den ekstremt farlige konflikt omkring de nordkoreanske raketprøveaffyringer som reaktion på deployeringen af THAAD-raketforsvarssystemet i Sydkorea og de amerikansk-syd-koreanske militærmanøvrer, såvel som også den kun indledningsvist løste krise i Mellemøsten og det øvrige Sydvestasien, eller krisen i Ukraine, der nu igen tilspidses. Og selvfølgelig vil denne krises pragmatikere og kulturpessimister med argumenter i Aristoteles' ånd som bevis herfor anføre, at målet med en fælles fremtid for menneskeheden er en uopnåelig utopi.

Men den direkte modsatte tankegang er nødvendig. Hvis vi, i menneskehedens fremtidige, fælles interesse, med vores bevidste viljes medvirken, beslutter os for en vision om, hvor menneskeheden skal befinde sig om 10, 100 eller 1000 år, så kan man udtænke et højere fornuftsplan, på hvilket konflikterne på et lavere plan vil være ophævet. Kinas initiativ med Den Nye Silkevej, hvori alle nationer kan deltage i et win-win-samarbejde, udgår netop fra denne tilgang.

Det vil meget snart vise sig, at Trump kun kan opfylde sit løfte om at forny USA's infrastruktur, hvis lande, der har stor ekspertise inden for dette felt, som Kina, Japan eller Tyskland, deltager i det.

Lige så klart er det, at en fortsat disintegration af Europa kun kan stoppes, hvis de europæiske nationer beslutter sig til at opbygge Balkan og Sydeuropa økonomisk sammen med Kina, inden for rammerne af Den Nye Silkevej. Konflikten omkring den Koreanske Halvø kan kun løses, hvis Nord- og Sydkorea vender tilbage til den fælles udviklingsstrategi, som den netop

afsatte præsident Park, efter pres fra Obama-administrationen, havde afsluttet, hvilket kun er tænkeligt, hvis man ser de to koreanske nationer indlejret i Den Nye Silkevejs dynamik.

Og Europa ville måske igen kunne tale om et vestligt værdifællesskab, hvis det opgav det usigelige forsøg på at organisere afskyelige aftaler om opsamlingslejre, som i mellemtiden er blevet til fængsler, for flygtninge, og i stedet går med i en reel udviklingsstrategi for Sydvestasien og Afrika. Dette forudsætter imidlertid, at repræsentanterne for det arrogante, neoliberale, transatlantiske establishment kommer ned fra deres høje hest – eller i modsat fald erstattes af andre politiske kræfter.

Det kan synes urealistisk for mange af samtidens mennesker, men vi er nu kommet til det tidspunkt i universalhistorien, hvor man må benytte de bedste ideer, som menneskehedens store tænkere har frembragt. Et af de vigtigste koncepter af denne art er den tankegang, som Nicolaus Cusanus har udviklet med *coincidentia oppositorum*, modsætningernes sammenfald. Nicolaus var helt klar over – og har skrevet dette – at han hermed tænkte noget, som ingen før ham nogensinde havde tænkt. Men med denne videnskabelige metode lagde han ikke alene grunden til Den Westfalske Fred, men også til skabelsen af nye opdagelser inden for videnskaberne og den klassiske kunst.

Hvis vi i dag ønsker at løse menneskehedens problemer, må vi udgå fra netop denne Cusanus' tilgang, der er beslægtet med konfuciansk tankegang, på hvilken Xi Jinpings vision bygger. Læsning af Nicolaus Cusanus' *De Docta Ignorantia* ('Om lærd uvidenhed') og det dertil hørende forsvarsskrift kan stærkt anbefales til fordybelse af denne tilgang. [1]

[1] Se: »En dialog mellem kulturer – En hyldest til Nicolaus af Cusa«, tale af Helga Zepp-LaRouche i anledning af 600-året, i 2001, for Cusanus' fødsel.

Schiller Instituttet planlægger at bringe Amerika ind i 'Det Nye Silkevejsparadigme' i dette forår

Leder fra LaRouchePAC, 19. marts, 2017 – Donald Trumps præsidentskab, bagvasket (og aflyttet) af hele det transatlantiske establishment, fra neoliberalt til neokonservativt, er i færd med at ryste det gamle paradigme med geopolitik, globalisering og »grøn« afindustrialisering. Det britiske establishments efterretningsvæsen og statsråd (Privy Council) reagerer med ekstrem giftighed på dette og centrerer fremstødet i både EU-eliten og Obama/Soros-netværkerne omkring hurtigt at bringe Trump til fald ved hvilke midler som helst; rigsretssag, tilbagetræden eller endda mord.

Men det *nye* paradigme – og den »nye industrielle revolution«, som præsidenten påberåbte sig i Detroit i sidste uge – er allerede på vej fra Den Nye Silkevej. Den tilbydes Trumps USA af Kina og de eurasiske magters store initiativ med byggeri af de store, nye infrastrukturprojekter for Jordan, og med rejser til Månen og gennem Solsystemet.

Som USA's udenrigsminister Tillerson sagde under sit møde med Kinas præsident Xi i søndags, så støtter USA relationer, der er

»baseret på princippet om nul konflikt, nul konfrontation, gensidig respekt og win-win-samarbejde«.

Og som Xi svarede ham, relationer, der er »ansvarlige over for historien og fremtidige generationer«. Og Den Nye Silkevej tilbyder dette samme, nye paradigme til Tyskland og »Europa« – der nu er så chokeret og fjendtlig over, at Trumps administration afviser de britiske diktater om »frihandel«, miljøbeskyttelse og globalisering.

Det er af afgørende betydning, at der kommer en impuls for dette fra USA. Men for at det kan ske, er det nødvendigt med en politisk revolution i USA, mere, end præsident Trump kan yde, mens han bekæmper angreb fra briterne og Obama. Inden for de næste 30 dage vil Schiller Instituttet, med LaRouche-bevægelsens »Manhattan Projekt« som drivkraft, mobilisere for at bringe USA ind i det nye paradigme.

Der afholdes afgørende konferencer, som fokuserer på Schiller Instituttets konference i New York City 13.-14. april. Konferencen vil præsentere både en Dialog mellem Filosofier – den reelle ensartethed mellem konfucianisme og kristendom i særdeleshed – og de historiske, strategiske muligheder i perioden, der leder frem til »Bælt & Vej Forum for Internationalt Samarbejde« 14.-15. maj. New York-konferencen vil blive et vigtigt vendepunkt i denne proces.

Blandt deltagerne vil der være tre, fremtrædende, kinesiske autoriteter inden for Bælt & Vej-initiativet, eksperter inden for USA's infrastruktur og politiske personer, ledere fra LaRouche-bevægelsen og repræsentanter for diplomatiet. Den kulturelle dialog vil blive understreget af en musikalsk aften.

Manhattan-projektet vil være spydhoved for et forenet, nationalt organiseringsfremstød for at katalysere den nødvendige dynamik gennem denne konference og tilknyttede aktiviteter, for at styrke potentialet for en konsolidering af det Nye Paradigme, der udgår fra Beijing.

Samtidig må Glass/Steagall-loven genindføres i Kongressen for

at bryde Wall Streets spekulationskasinos greb om den stagnerende, amerikanske, industrielle økonomi. Lovforslaget har samlet 40 sponsorer siden 1. februar; nu må et gennembrud tvinge det til afstemning i salen. De aktuelle ændringer af NASA's mission må bringes fra blot en »omprioritering« og til et nyt, forceret program for at vende tilbage til og udvikle Månen, som menneskets trædesten til Solsystemet og det fjernere rum. Præsidentens egne, \$1 billion store infrastrukturinvesteringsplaner vil forlise uden skabelse af en statslig kreditinstitution til infrastruktur og varefremstilling, en nationalbank efter Hamiltons principper.

At støtte det nationale fremstød for LaRouches »Fire Love« er vejen til en politisk revolution for at bringe USA ind i det nye paradigme. Målet er at bære præsident Trump hele vejen til en central rolle i Beijing 'Bælt & Vej'-forummet, to måneder fra i dag.

Foto: USA's udenrigsminister Rex Tillerson giver hånd til Kinas præsident Xi Jinping før deres bilaterale møde i Beijing, 19. marts, 2017.

**Jacques Cheminade, leder af
den franske LaRouche-
bevægelse,
godkendt som kandidat til
præsidentvalget i Frankrig**

Paris, 18. marts, 2017 (Nouvelle Solidarité) – Ven til Lyndon LaRouche, Jacques Cheminade, kvalificerede i dag til at

deltage i Frankrigs præsidentvalgkamp, hvis første runde vil finde sted den 23. april, og anden runde den 7. maj. Præsidenten for Forfatningsrådet, nationens højesteret, der har ansvaret for at organisere præsidentvalgene, offentliggjorde i dag kl. 11:30 den endelige liste over kandidater til præsidentvalget. Elleve kandidater fik flere end 500 indstillinger fra valgte til offentligt embede, fra mindst 50 af de 100 departementer i Frankrig, og med ikke flere end 50 indstillinger i noget enkelt departement.

For Cheminades bevægelse er det en enorm succes at kunne deltage. Det repræsenterer to år med telefonkontakter og personlige kontakter til henved 30.000 borgmestre i Frankrig. Denne bedrift er så meget desto større pga. den katastrofale tilstand hos franske politikere i dag, som demoraliserer de valgte embedsfolk og ansporer dem til ikke at benytte deres ret til at sponsorere kandidater til optagelse på stemmesedlen i præsidentvalgene. Det faktum, at Cheminade var i stand til at få dem, betyder, at han har været i stand til at opbygge en organisation, der er tilstrækkelig determineret og inspireret til at gå igennem denne toårige indsats, hvor aktivisterne virkelig må bryde igennem en dyb modstand fra de valgte embedsfolks side mod at give deres indstillinger. Blandt de øvrige kandidater var der et par tidligere ministre, eller kendte politiske ledere, der ikke opnåede indstillingerne til at blive godkendt.

De regler, der gælder for de franske præsidentvalg, blev gjort vanskeligere af love, der blev vedtaget i 2015, med det formål at begrænse antallet af »outsiderkandidater«, såsom Cheminade, som nogle udtalte, og især for at begrænse deres tildelte adgang til medierne og reservere denne til de store partier. Spørgsmålet om Cheminade, der nu har fået samme tid i medierne som de store partier, hvilket er, hvad det præsidentielle valgssystem tillod før ændringerne i 2015, blev eksplicit rejst af medlem af nationalforsamlingen, Jean-Jacques Urvoas, der var ophavsmand til denne lov, og som nu er justitsminister.

På trods af alle disse forsøg, især for at gøre Cheminade tavs, virkede ingen af disse beregninger, og det lykkedes Cheminade at få sine indstillinger, i et klima med vrede og trods over for partisystemet i Paris, blandt de små, landlige kommuner i Frankrig, der er ved at blive ødelagt af EU's nedskæringspolitik.

Cheminades kampagnetema er »Befri Frankrig for besættelsen af finansiererne og den kulturelle besættelse«, og angriber City of London og Wall Street som disse besættelser, og de store, universelle, franske banker som deres 'kransekagefigurer' i Frankrig. Disse banker, der, ud over det, de foretager sig, får deres repræsentanter nomineret til alle de administrative råd i store, franske selskaber på aktiebørsen, CAC 40. Cheminade anklager også EU for at være agent i Europa for disse praksisser, med ECB-præsident Mario Draghi, der er en Goldman Sachs-dreng, så vel som tidligere præsident for EU-kommissionen, Jose Manuel Barroso, der netop har forladt EU for at arbejde med Goldman Sachs. Hei må også inkluderes de 30.000 lobbyister ved EU-kommissionen i Bruxelles.

Den franske elite er gået amok over denne kampagne. Så snart, Cheminades deltagelse blev annonceret, gik alle deres nationale, private medier, der kontrolleres af henved 6 milliardærer på nuværende tidspunkt, og deres kransekagefigurer i det offentlige system, ind i en bagvaskelsestilstand over for Jacques og kaldte ham for en »tosse« pga. hans program for udforskning af rummet og for at promovere korsang i skoler og forbud mod voldelige videospil. Det er imidlertid ikke alle, der er med på denne linje, og Cheminade har fået betydningsfuld, national dækning i de forskellige medier, der også formidler links til de franske læsere og lyttere blandt vælgerne, til hans webside.

Besøg på websiden er nu eksploderet, og Cheminades organisation er nu i en tilstand, hvor den slår tilbage mod falske nyheder.

USA i dialog med Kina// USA's-UK's efterretningstjenester imod Trump// LaRouche-leder Jacques Cheminade er nu præsidentkandidat i Frankrig

Med formand Tom Gillesberg

Krigen mod Det britiske Imperium bliver hedere

Leder fra LaRouchePAC, 18. marts, 2017 – Præsident Trumps afvisning af at bakke ud af sin anklage om, at Obama-administrationen står bag overvågningen og de illegale lækager af klassificerede aflytningsbånd, så vel som også hans afvisning af at benægte sandheden i dommer Napolitanos afsløringer om GCHQ's medskyldighed i (eller, mere sandsynligt, direkte kontrol over) den farvede revolution imod den amerikanske regering, er ved at drive Det britiske Imperium ind i panikagtig selv-afsløring.

Den britiske presse løj vildt i fredags og sagde, at USA havde »undskyldt« for, at Det Hvide Hus' pressetalsmand Sean Spicer havde citeret Napolitanos anklage mod GCHQ. Faktisk henvendte den britiske ambassadør til USA sig til Spicer under en reception, og premierminister Mays nationale sikkerhedsrådgiver ringede til general McMaster, men ingen af dem undskyldte. Selv sagde Trump, under sin pressekonference med Merkel, at Spicer blot havde rapporteret ordene, der kom fra »en begavet, juridisk ekspert«.

New York Times skriver hektisk, at den »særlige relation« hastigt forværres. »Teorien om en sammensværgelse er også en udfordring for det, der ofte kaldes for den særlige relation mellem USA og Storbritannien«, klynker de i dag. »Amerikanske efterretningstjenester nyder et tættere samarbejde med deres britiske modparter end nogen andre i verden. GCHQ var den første tjeneste til at advare den amerikanske regering om, at Rusland hackede det Demokratiske Partis e-mails under præsidentkampagnen.« Dét var – denne rundes første løgn. *Times* ruller også frem med en gruppe anglo-agenter fra Republikanernes, Demokraternes og de neokonservatives rækker, der vræler op om den alvorlige fare for den særlige relation.

En undersøgelse af Fox News, der ejes og køres af Det britiske Imperiums Rupert Murdoch, er særdeles afslørende i denne henseende. Alt imens den til et lavere niveau forsimplede, amerikanske befolkning skulle tro på, at »Fox har ret og CNN er venstreorienteret, og aldrig skal de tvende mødes«, så er de lige hysteriske, når spørgsmålet drejer sig om Trump, der angriber briterne.

Med hensyn til GCHQ fastslog tyskerne, da Snowden i 2014 afslørede, at Merkels mobiltelefon var blevet aflyttet af NSA, at det drejede sig om både NSA og GCHQ, og at de begge havde lyttestposter på taget af deres ambassader i Berlin. Og ligeledes, at alle aflytninger gik til USA gennem en britisk forbindelse. Trumps vits om, at han og Merkel havde noget til fælles, går længere end til korrupt, amerikansk efterretning,

og direkte til briterne.

Repræsentanternes Hus' Efterretningskomite har indkaldt FBI-chef James Comey og NSA-chef Mike Rogers til at aflægge vidnesbyrd om dette mandag, den 20. marts. Desuden har senator Grassleys brev af 6. marts til Comey med krav om, at alle optegnelser af kontakter, betalinger, kontrakter osv. (inkl. Det Hvide Hus' evt. rolle) med MI6-fupartisten Christopher Steele mht. dennes platte rapport om Trumps russiske forbindelser, ligeledes krævet, at svar skal være inde senest mandag.

Det bliver en interessant uge.

Foto: Præsident Donald Trumps første dag i Det Hvide Hus.

Helga Zepp-LaRouche kommenterer Merkels besøg i Det Hvide Hus

18. marts, 2017 – »Atmosfæren kunne næppe have været mere urolig mellem kansler Angela Merkel og den amerikanske præsident Donald Trump under hendes besøg i Det Hvide Hus. Intet håndtryk for kameraerne, næsten ingen øjenkontakt og stramme ansigter hos dem begge. Ikke alene er kemien mellem dem ikke god, men det er åbenlyst, at der i den aktuelle, transatlantiske geometri ikke kan findes nogen løsning på spændingerne. Der er ikke desto mindre en løsning i sigte, men den kan kun findes på et helt andet, højere niveau: win-win-samarbejdet med Kina og Den Nye Silkevej, som både USA og Tyskland er blevet inviteret til at deltage i.«

Således lyder Helga Zepp-LaRouches indledende betragtninger i en analyse for den tyske ugeavis, *Neue Solidarität*, skrevet den 18. marts, én dag efter den tyske kansler mødtes med den amerikanske præsident. Fr. Zepp-LaRouche er formand for det tyske, politiske parti Borgerrettighedsbevægelsen Solidaritet (Bürgerrechtsbewegung Solidarität; BüSo), og hun stiftede det internationale Schiller Institut.

Zepp-LaRouche fortsætter: »I betragtning af, at valget af Trump betød et nederlag for Hillary Clintons neoliberale, neokonservative politik, Clinton, som Trump kaldte 'Amerikas Angela Merkel', og at Merkel blev anset for at være 'Obamas nærmeste allierede', kunne man ikke forvente, at de to ville være på bølgelængde. *New York Times* havde således følgende titel på sin dækning, 'Merkel møder Trump, forsvareren versus udbryderen'. Da en korrespondent fra *Die Welt*, under en fælles pressekonference, forsøgte at provokere Trump ved at rejse spørgsmålet om anklagerne om, at britisk efterretningstjenestes GCHQ havde aflyttet ham for Obama-administrationen, vendte Trump sig mod Merkel og kommenterede humoristisk: 'så har vi i det mindste noget til fælles'. Det høstede Trump latter for, mens fr. Merkel knap kunne mønstre et smil.«

Lignende uoverensstemmelser kom op til overfladen, fortsatte Zepp-LaRouche, ved G20-finansministermødet i Baden Baden, hvor de ikke kunne blive enige om formuleringer omkring »protektionisme« og »fair trade«.

Efter Helga Zepp-LaRouches mening er dynamikken, skabt af Kinas diplomatiske initiativer for at forberede Bælt & Vejforummet den 14.-15. maj i Beijing, langt mere lovende.

G20-finansministertopmødet i Tyskland – Verden har forandret sig

I dag sluttede G20-landenes finansministermøde i Tyskland uden nogen reference til »frihandel«, for første gang nogensinde, og uden nogen omtale af »klimaforandring«, men med en hel del riven-sig-håret blandt de anglofile. Verden har forandret sig.

Foto: Den tyske finansminister Wolfgang Schäuble taler ved en pressekonference under G20-finansministermødet i Tyskland.

Britiske tropper ankommer til Estland

18. mrs., 2017 – Det første kontingent britiske tropper, i alt 120, som vil udgøre det britiske bidrag til NATO-battaljonen, ankom til Amari, Estland, i går aftes, midt om natten. »NATO optrapper sit engagement for kollektivt forsvar«, udtalte den britiske forsvarsminister Michael Fallon ved ceremonien i forbindelse med troppernes afrejse ved RAF Brize Norton. »Britiske tropper vil spille en ledende rolle i Estland og støtte vore amerikanske allierede i Polen, som en del af den bredere indsats for at forsvare NATO.«

Nogle timer tidligere var NATO's generalsekretær Jens Stoltenberg i København, hvor han mødte danske regeringsfolk om deres bidrag til NATO. Mens han var dér kom han med udtalelser, der indikerede, at sådanne deployeringer ikke er nødvendige. Ifølge en rapport fra Associated Press sagde han,

at Alliancen »ikke ser nogen umiddelbar fare« for et konventionelt militærangreb i området omkring det Baltiske Hav. Men, sagde Stoltenberg, »vi er bekymrede« over Ruslands handlinger og mulige hensigter, men samtidig »er det vigtigt, at vi ikke dramatiserer situationen«. Stoltenberg sagde i går, at den 28 medlemmer store alliance »næsten hele tiden« ser frygt for terror og cyberangreb, men intet, der indikerer »et konventionelt militærangreb mod et NATO-land, og ikke engang i de baltiske lande.

Stoltenbergs udtalelse rejser derfor spørgsmålet om, hvorfor det lige er, at briterne og andre NATO-medlemmer sender tropper af sted til de Baltiske Stater, hvis der ikke er nogen russisk trussel mod disse nationer?

Foto: Soldater fra 5. bataljon The Rifles Battlegroup ankommer til Amari-flybasen i Estland.

Rusland anklager, Vesten vender det blinde øje til neonazisme og foregiver samtidig bekymring over »liberale vestlige værdier«

17. marts, 2017 – Den russiske udenrigsminister Sergej Lavrov og den russiske udsending til Organisationen for Sikkerhed og Samarbejde i Europa (OSCE), Alexander Lukashevich, har skarpt angrebet de vestlige nationers hykleri med at vende det blinde

øje til neonazistiske aktiviteter i nationen Letland og andetsteds, samtidig med, at de hævder at være bekymrede over trusler mod »liberale europæiske værdier« – der angiveligt skulle komme fra »russisk aggression«.

I en tale her til morgen for repræsentanter for russiske NGO'er henviste Lavrov til gårsdagens march i Riga, Letland, der gennemførtes af veteraner og tilhængere af den frivillige Waffen SS Letlandslegion, som under Anden Verdenskrig gennemførte massedrab på jøder og grusomheder mod andre nationale grupperinger. Europæiske regeringer klager over trusler mod »liberale europæiske værdier«, sagde Lavrov, og alligevel »ser vi den såkaldte 'tavshed hos lammene' (eng. 'silence of the lambs') mht. statens støtte til jævnlige marcher af neonazister i Letland«, rapporterer TASS. »Dette er en skændsel for EU og NATO«, anklagede Lavrov, »og sådanne begivenheder konspirerer faktisk om at krænke mindet om millioner af ofre og ignorere Nürnbergdomstolens afgørelser og FN's Generalforsamlings resolution imod forherligelse af nazisme.«

Lukashevich har opfordret til, at OSCE's Kontor for Demokratiske Institutioner og Menneskerettigheder kræver, at de lettiske myndigheder stopper med at støtte »eller ignorere neonazister ... møder for SS-veteraner og deres tilhængere er en krænkelse af mindet om millioner af ofre i Anden Verdenskrig«. Lukashevich bemærkede skarpt, at den årlige march af de Lettiske Legioner fortsætter uden så meget som et pip fra Washington, London eller Paris, eller EU's lederskab, »der er hurtige til at komme med barske udtalelser mht. andre«.

Regeringer ignorerer disse neonazistiske aktiviteter til fare for sig selv, eftersom det »uundgåeligt vil føre til en tragedie«. Med henvisning til Ukraine bemærkede han, at »i flere år har nationalistler, der bærer nazisymboler, tortureret og dræbt folk for deres overbevisninger i en af vore nabostater«. Mere generelt sagde han, »vi er vidne til en *de facto* rehabilitering og forherligelse af dem, der, som

medlemmer af den frivillige Waffen SS Letlandslegion begik utallige forbrydelser i Rusland, Belarus og Polen og var involveret i storstilede straffeaktioner imod hundrede tusinder af civile og massedrab på jøder«.

Foto: Folk bærer flag under den årlige march til minde om den lettiske enhed af Waffen SS (Schutzstaffel), også kendt som Legionærerne, i Riga, 16. marts, 2017.

Bayerns ministerpræsident leder delegation til Moskva; annoncerer Merkel-besøg til Moskva

17. mrs., 2017 – Under anførelse af Bayerns ministerpræsident Horst Seehofer besøgte en delegation af politikere og industrifolk Moskva i tre dage og sluttede her til morgen med en rundvisning i Skolkova Innovationscenter nær ved Moskva.

I går mødtes Seehofer og hans forgænger i Bayern, Edmund Stoiber, med den russiske præsident Vladimir Putin. De informerede ham bl.a. om, at den tyske kansler Angela Merkel vil møde ham i Moskva den 2. maj. Der er indgået aftale om en særlig russisk-bayersk økonomisk kommission for at fremme investering og handel mellem de to sider.

Fra delegationens side var der stærk kritik af sanktionerne mod Rusland. Bayerns økonomiminister Ilse Aigner undsagde sanktionerne som værende et »princip om pres og modpres, der ikke fungerer på de økonomiske relationers niveau« og krævede, at EU foretager en »seriøs cost-benefit-analyse« over

resultaterne af hele sanktionspolitikken. Seehofer sagde, at »Jeg er modstander af den gamle blok-tænkning, der erklærer den ene for god og den anden dårlig«. Den bayerske landbrugsminister Helmut Brunner sagde, at hans drøftelser i Moskva havde til formål »at forberede post-sanktionsæraen«.

Foto: Horst Seehofer besøgte Skolkova Innovationscenter nær Moskva den 17. marts, 2017.

Brug skønhed, optimisme og store ideer til at inspirere folk!

**Leder; LaRouchePAC
Internationale Webcast,
17. marts, 2017**

*I dag vil vi afspille et meget specielt, eksklusivt interview under webcastet; med en forfatter inden for finansielle spørgsmål, Nomi Prins, der har forfattet flere bøger, inkl. *All the President's Bankers*, og som er en meget stærk fortaler for Glass-Steagall.*

Matthew Ogden: Det er i dag den 17. marts, 2017. ... Med mig i studiet har jeg i dag min kollega Jason Ross, og via video Rachel Brown, fra Boston, Massachusetts – medlem af LaRouchePAC Policy Committee. I dag vil vi afspille et meget specielt, eksklusivt interview under webcastet; med en forfatter inden for finansielle spørgsmål, Nomi Prins, der har forfattet flere bøger, inkl. *All the President's Bankers*, og

som er en meget stærk fortæller for Glass-Steagall.

Men før vi går over til dette, vil jeg henlede opmærksomheden på, at man på vores hjemmeside nu kan se vores helt nye, digitale version af LaRouchePAC's brochure, med titlen **»LaRouches Fire Love: De fysisk-økonomiske principper for USA's økonomiske genrejsning; Amerikas fremtid på Den Nye Silkevej«.**

Den er nu tilgængelig i digital form på LaRouchePAC's webside, og vil snart være tilgængeligt som pdf; denne pdf vil blive massivt cirkuleret, hvilket er meget afgørende. *

Samtidig kører LaRouchePAC en national og international kampagne for opbakning til Apellen, (på LPAC: <http://lpac.co/sign4laws>, på dansk: <http://schillerinstitut.dk/si/?p=18227>)

(Matthew Ogden oplæser Apellen).

(Dernæst følger videoklip med Paul Gallaghers interview med Nomi Prins).

** En dansk version af denne pdf er under udarbejdelse.*

Se: **Introduktion.**

Se: **Jason Ross præsenterer brochuren Fire Love**, dansk udskrift af video, 10. marts: *LaRouchePAC webcast, 10. marts., start på 25 min*

Engelsk udskrift af hele dette webcast:

PAUL GALLAGHER : What do you think is the way that Republicans and Democrats can join on what you're proposing with Glass-Steagall, and with regard to the Dodd-Frank Act also? Glass-Steagall is now introduced in the House, it has nearly 40 sponsors; but from the Republican side, there is this attack on regulation. They're being told by their leaders that they have to look for legislation to remove regulation from the

banks. How do you think that this can be bridged?

NOMI PRINS : Well, if we go back to what happened in the crisis relative to the bail-out moments, where both Republicans and Democrats were faced with a very crisis [sic] banking system, it was really more Republicans who didn't necessarily want to vote for bailing out on those banks. There certainly are a number of Republicans; there were people on both sides who didn't feel that the bail-out was the responsible thing to do. I agree with that; I think there were other ways, much more cheap ways that would have not incurred so much debt onto the U.S. books. And also this whole global proliferation of debt that I've been talking about; there would have been very simple ways to fix that entire thing. I wrote about them in "It Takes A Pillage" in 2009; but that didn't happen, and so what happened was that Republicans and Democrats and their constituents were basically on the hook for supporting these institutions. Not just in the bail-out, but then in all of the years of very low interest rates, where the savings of voters and their communities are unable to achieve the returns that they had in the past when rates were higher; and just a lot of different things happened in both Republican and Democratic institutions that were hampered by the remedies that were put in place to deal with the crisis, that had to do with the fact that our banks were "too big to fail", and the moral hazard that was associated with that, that has not gone away. It's almost as if, if we start to debate the term "regulation" or "deregulation", we're missing the structural element of what the banking system looked like; like co-mingling deposits and loans with riskier activities; and if it didn't look like that anymore, there would actually be less need for regulating smaller things around the edges.

You start to have to regulate small things around the edges of the banking system, when the banking system itself is structured in such a way that it can incur such great damage onto the overall economy. So from the standpoint – even

historically – of why both Republicans and Democrats wanted the Glass-Steagall Act, and almost collectively voted on both sides for the Glass-Steagall Act of 1933, that was because both parties believed there should be more confidence in the banking system. That it shouldn't be the government's concern that banks were going to implode, or trust companies were going to implode, and we were going to have another Great Depression. Nobody really wanted that; which was why it was such a bipartisan vote. It was a bipartisan vote to repeal Glass-Steagall in 1999, because we had had so many good years of basically not having financial crises, that I think Congress people on both sides of the aisle forgot why and said, "Well, the world is different right now. We can repeal Glass-Steagall; these banks should be allowed to be bigger and to operate more different types of services," because that's how the U.S. is competitive with the rest of the world if the rest of the world is doing it. That's what Europeans were doing; that's what European banks were doing. There were all these competition arguments that were coming from the Republican side and the Democratic side which forgot history; the history of why Glass-Steagall existed to begin with, and the fact that we had a lot of stability in the system for most of the decades that followed that. It was only when chinks started happening in that regulation around the edges that we started having more mini-crises, and ultimately the larger financial crisis in 2007-2008.

So, it shouldn't be a partisan issue; it should be something that both Republicans and Democrats want to avoid – another financial crisis. I would hope that both sides look at the history of what this country did when we had a major financial crash followed by a depression; how it was stabilized after that; where it broke down and why it broke down in the last crisis. We're actually at a very dangerous point right now if we don't restructure the financial system. If we do, if we bring back Glass-Steagall, we don't have to have as many arguments about regulation anymore, because financial services

companies and banks will have picked a side. One side will be lending into the main economy – corporations and so forth; one side will be trading from a riskier perspective. That's how it was, and that only changes the structure which enables us to be healthier from a risk standpoint going forward.

OGDEN: We'll come back with the second clip from this interview; but before we do that, why don't we just discuss this a little bit? Rachel, you obviously ran a nationally-recognized campaign in 2010 against Barney Frank – the author of the Dodd-Frank – who is the one who made this entire false, fallacy argument about regulation and so forth. You made Glass-Steagall a household term not only in Massachusetts, but across the country at that time. Maybe you want to say a little bit about that campaign, or what's happening now around the Glass-Steagall fight; but the broader international significance of what this means.

RACHEL BROWN: Well, I'll just say that she's right that it's not partisan; Glass-Steagall has nothing to do with a party. The Republicans have been insane to say that they're not for this, when obviously, the majority of the American population is. Wall Street is a criminal entity; it's fascist. There's no separation between Wall Street, terrorism, drug money, and the British Empire. So I think the reason we haven't put through Glass-Steagall is because there has not been an adequate response to the question of the British threat to the U.S. republic. The British did say to a LaRouche PAC correspondent that putting through Glass-Steagall would be considered a declaration of war by the British. That is the condition that the world is in right now. We either shut down Wall Street, or we have a complete collapse of the United States; going back into the state of things that we saw over the last 16 years. The American people voted in November not to die; and that should be the trend of the United States now. Take this momentum that's happening globally around the world right now, bring this momentum into the United States; and yes, put

through Glass-Steagall. If we don't, there is really no other option.

JASON ROSS: That's our first ticket, the first of the Four Laws of Mr. LaRouche, that's the first ticket to joining the Belt and Road Initiative; to joining the New Silk Road. There's just no way we as a nation can participate in the kind of infrastructure renaissance taking place around the world – and it could take place here – without Glass-Steagall. There's going to be no way to orient credit towards these long-term development projects if we have a system where money goes into the banking sector and it just stays there; it never comes back out again, which is what we've had with the bail-outs under Dodd-Frank. We need that separation to make banks actually finance real projects that aren't just in the world of finance.

OGDEN: And it's that kind of Hamiltonian credit – you already see the impulse towards that coming from China with the AIIB to build the New Silk Road with the BRICS bank, the new development bank. That's actually the subject of the second clip we're going to play from Nomi Prins; so we'll put that on the screen now.

GALLAGHER : To return to the article that you wrote, forecasting for 2017, you were discussing in there, if I remember it right, the international economic situation – not only in the United States – and you talked about the potentially combined importance of Japan and China for the world economy and for the United States. Obviously, they are countries which are both coming directly with proposals towards the Trump administration; they're also countries which usually strategically oppose each other.

So, how do you see that? What is the importance of this combined effect of China and Japan on the world economy which you are otherwise describing as very unstable?

PRINS : There are a couple things. First, in this whole evolution of central banks and the Fed and the CBN Bank of Japan sort of coordinating their policies over the last post-financial crisis years, it created a situation where the People's Bank of China got very concerned, and they were very critical of this policy of cheapening money and quantitative easing and the collaboration of the other sort of "developed" countries' central banks, and talked a lot about how there was hidden risk in that. As a result of their criticism, they also began to elevate their political position; because there were a lot of other countries – developing countries – that felt the same way, both in the Asian region and also in America, and so forth, who were also concerned that the Fed was sort of dominating currencies and monetary policy and the cost of money throughout. And they had to either figure out how to separate what they were doing in their own country, join up with what the Fed was doing, or deal with how the international globalized markets would punish them.

China got annoyed by this, and as a result, they started pushing the IMF to include them as a reserve currency, in something called an SDR – a basket of currencies which before that point had just been the dollar, the euro. It had been the franc and the deutschmark before 1999. It was basically just the dollar, the euro, the Japanese yen, and the British pound. Those were the currencies that effectively lined the reserves of central banks, and it was basically how liquidity was provided throughout the world amongst the larger countries. China wanted to push into that; so they used this sort of criticism and the instability that they discuss. Not just them, but the IMF and others discuss the instability of the Fed policy, and ultimately pushed their way in to the SDRs. So now there's five currencies. And they came in No. 3, so basically, in terms of the size of the weighting of this basket, it's the dollar, the euro, the Chinese ren, the Japanese yen, and the British pound. They're almost the same at the bottom, No. 4 and No. 5. That was also a political

push. It was monetary, it was political. At the same time, they were developing more trade alliances in the region with Russia, establishing the BRICS Bank, which was a development bank between Brazil, Russia, India, China and South Africa, that would be purely run and used for emerging markets, which was kind-of the newest of its kind. It started to just champion a lot of external-to-the-U.S. types of things.

As Trump was running, all this was kind of still in play. As he basically came on to the scene and started talking about more sort of nationalistic, more isolated trade policy; calling China a currency manipulator, stealing jobs and so forth, which he was not the only one. The Democrats also called China a currency manipulator. It's in my new book: all the times that something would go wrong in the U.S., and China was blamed for it, even though they weren't necessarily related.

China basically continued to develop alliances throughout the region. When Brexit happened in Europe, it basically stepped up, as the U.S. is stepping up, to try and forge a separate relationship with the UK, or to sort of start to map one out. It's trying to form separate relationships now with Mexico, because there is a sort of negativity surrounding our relationship with Mexico in the era of the Trump administration. All of these things that started to shift because of central bank and monetary policy, have sort of accelerated because of potential nationalistic and racist isolationist bilateral trade policy.

How Japan fits in all that, is that Japan has historical antagonism with China, but at the same time it's part of Asia. So, you have a choice to make. They have a very strong relationship with the U.S. We're large trading partners; we're allies on so many different elements, including on the military side. The Bank of Japan was a staunch ally of what the Fed was doing during this entire, I call it in my new book, "Artisanal Money Era," since the financial crisis, and

kind-of moving along with what the Fed wanted. So, it was playing that side, and had to. At the same time it's got this huge country next door that's developing all these other relationships in its region, and it really has to decide where survival is going to lie.

And so there have been trade arrangements and agreements that Japan has made with BRICS countries as well as with China, that have developed out of this sense of concern or uncertainty, relative to what would happen with the U.S. relationship; as they've also been trying to maintain a strong U.S. relationship. And that just alters the shift of power into sort of trading money between sort of the West – the U.S. and the European bloc – and what is growing in the area of Asia and Eurasia and the BRICS nations. Japan, again, is sort of in this component.

GALLAGHER: China is also offering the United States the Belt and Road Initiative, these large, great infrastructure projects, and the Asian Infrastructure Investment Bank – which Obama didn't want; wanted to try to stop, but has expanded nonetheless. Do these make the world economy more stable? Is this...

PRINS: Well, I think it's a logical next point. China has criticized the U.S. policy for creating instability in the world, as have many countries. That has allowed it to have a lot more regional trading blocs and to become a part of the international financial markets. That in tandem has allowed it to continue to develop its own infrastructure; it has really good infrastructure. I was in China last summer for a while, and I took their high-speed trains from Beijing to Shanghai, and they're awesome; as are the high-speed trains, for example, in Japan, where the distance from the airport to the center of Tokyo would take like two-and-a-half hours if you take a taxi or try to drive that. But it's a very short, quick, pleasant experience on a high-speed train that also tells you where your gate is, and has all sorts of boarding

information; it talks to you in different languages. There's a lot of high-tech stuff going on there, from an infrastructure standpoint. Similar in China.

Wanting to export that to the U.S. is a way to sort of take economic advantage, which is smart of them, to what Trump is talking about, in terms of building infrastructure here. It just might be cheaper, and actually more at a higher quality from a technological perspective, to work with the Chinese on these initiatives in our country. You kill two birds with one stone. You have jobs that are created here, because the work's physically taking place here. But you have engineering and design and plans of technology that's happening in China. And so, from a Trump perspective, you're able to say you're not losing jobs, or you're not losing some jobs, or you're splitting jobs, or whatever, which is not necessarily a bad thing. And China's able to add another growth area onto this whole pattern that it's undergone in the last five, six years.

OGDEN: The full video of that interview will be available on the LaRouchePAC website over the course of this weekend, so you can look forward to that. Let's just open it up, and we can discuss it a little bit more.

Again, this is obviously the subject of the petition and what LaRouche PAC is leading in the United States. The context of this discussion is a revival of the depth of understanding of economic science Alexander Hamilton created; and that's distilled in the form of these four economic laws, which are elaborated in this new pamphlet, and available on the LaRouche PAC website.

BROWN: I think the point about the Four Laws, is that it is a unified, integrated system; you can't have one without the other. It's also the only way to affect what's happening to people in the United States, with the drug crisis, unemployment, etc. The Four Laws are the only way to unify the country. I did want to put out a particular response to the

question of the British attack on the Presidency. What are the British afraid of? They are afraid that what's happening globally may happen in the United States – a resistance to the policies of the recent period of financial control, of economic manipulation, and economic warfare, which has hit the United States. Glass-Steagall will overturn that policy; so, yes, Glass-Steagall and the Four Laws have got to be done.

When you have, now, these freak-outs and accusations against the U.S. Presidency, many of which originate from the British, you have to question what is the motivation; and has there been a beneficial aspect of the recent relationship of listening to London, of listening to Wall Street? What has that done to the American people? I think Donald Trump might want to know a few of these things – about some fundamental questions that should be raised.

What the British said recently in response about the wiretapping, has been public. Said a spokesperson for GCHQ: "Recent allegations made by media commentator judge Andrew Napolitano about GCHQ being asked to conduct 'wire tapping' against the then President Elect are nonsense. They are utterly ridiculous and should be ignored." This is what they say. However, you have a number of statements from U.S. intelligence representatives, one of whom – Scott Ritter – was outspoken in the fight around the Iraq war, and questioned the intelligence around the so-called "weapons of mass destruction." He just put out a recent article, saying that the evidence of the transcript of Gen. Michael Flynn – which ended in his resignation – that this transcript's existence itself poses serious questions as to how that transcript came about. That either it came about from a FISA order, which Obama said didn't happen, or it was ordered directly by the President, or it was by the FBI, which has to go through certain U.S. laws and would mean that Gen. Flynn's name could not be released publicly (that's the third option). Or, the last option, Ritter says, which wouldn't have to go through

this U.S. particular law about not naming Gen. Flynn, would be to go through a foreign intelligence service, of which there is ample evidence. There is a very close collaboration of U.S. Intelligence and British Intelligence; they're said to function essentially as one unit. We also have the recent 35-page "dodgy" dossier, which is known to be written by MI6 agent, to attack Trump, not even President-elect at the time, which was paid for by Democratic Party representatives and Republican Party representatives.

So, when Trump says there might be a political motivation, and that there might be surveillance, there are many other people who think that same thing. What Scott Ritter says, is that these questions should be raised. He says that "What Senate and House members should be asking for [in their upcoming investigation] is an accounting of all interaction between the CIA and GCHQ that transpired between Dec. 29, 2016, and Jan. 26, 2017, with a particular focus on the activities of both [John] Brennan and [Robert] Hannigan during this time." Hannigan, who was the head of GCHQ, happened to resign three days before the General Flynn transcript came out publicly, when Prime Minister Theresa May was actually in the United States, as well. Whether that could be coincidental, I don't know; but they're raising questions. Why did Hannigan resign at this time? In his article, Ritter continues: "Both men should be subpoenaed, as well as [Sally] Yates and any and all officials from the CIA, FBI, Justice Department, NSA, and GCHQ who were involved in any manner with the production and provision of the Flynn transcript to American intelligence, and its subsequent use by U.S. government officials." The transcript was also then leaked to the U.S. media, which was also illegal.

You also have Larry Wilkerson, the former Chief of Staff for Secretary of State Colin Powell, who also said that it's very strange that Hannigan resigned at this time. He says, "I'm not one to defend Trump, but in this case he might be right. It's

just that it wasn't the FBI. Comey's right, he wasn't wire-tapping anybody, it was John Brennan, at the CIA." Then you also have Larry Johnson, a former CIA analyst, who also said something to this effect; he talked about the collaboration between GCHQ and the NSA. So, I think those facts should be on the table, as well as the Tony Blair history and the history of assassinations of U.S. Presidents.

Then also to put forward, as mentioned before, Helga Zepp-LaRouche's statement from earlier this week that we should not just look at today and yesterday in the news media; but keep in mind this global process that has really been emerging over the last several years. Just over the last year, we had the Vladivostok forum last summer in Russia, which was a major development; the G20 meeting in China; the Chinese presentation at the UN on the One Belt, One Road last fall; the BRICS forum in Goa, India last October; and then in November, the U.S. elections. So, this is a monumental process in history, and it's absolutely LaRouche's Four Laws and the United States joining this international process of regaining an orientation towards truth and the development of the physical economy that this is the time to put this completely through.

ROSS: It's a whole shift in paradigm; and part of this thing with the British freak-out in many different ways regarding the Trump Presidency and the style of approach that many in the Democratic Party have taken, of a simple idea of "resist". Resist anything that Trump does, no matter what it is. Is it a good thing? Is it a bad thing? It doesn't matter; Trump did it. Resist!

The idea of resist is a color revolution type of outlook. It's an outlook that doesn't go anywhere; that doesn't provide leadership, when leadership is what's needed right now. We need Glass-Steagall passed; we need to be able to finance the infrastructure needs of the United States to lay out a whole new platform of infrastructure. That's going to cost a lot of

money. Donald Trump's \$1 trillion is not nearly enough. Doing it through public-private partnerships is not going to work. So, where is the party of FDR, for example, saying we're going to finance this in a Hamiltonian credit orientation; we're going to make trillions of dollars available over the long-term to finance projects that will have a massive pay back in terms of totally changing the whole system a decade from now, five years from now, 20 years from now for the larger projects. That's leadership; and that's what's needed. It's an entirely different world.

Rachel, you brought up that the Four Laws aren't four laws that when passed will have a cumulative good effect; but that it's one outlook, it's one paradigm that has this four-part component. Like a piece of music that has four movements; but they're not four movement that got put together and happened to work nicely, it was one piece. Leadership on that is what's needed. Think about the irony of this: President Bush, Vice President Cheney started based on faulty, untrue intelligence – which certainly at least Cheney knew was untrue – which came via the British; launched a war in Iraq that has led – according to accounts of people there – to over 1 million dead Iraqis. They weren't impeached; Cheney should have been impeached. The idea that now it's bad to be friends with Putin? You know who you really would not want to be seen with? How about the Queen of England? How about Tony Blair? {That's} somebody you wouldn't want to be seen in public with. You want to talk about an unelected dictator making decisions with the military that have world implications? There's the Queen of England for you, for example.

The potential that we've got right now for a New Paradigm, not a few new laws; not four independent laws that have a cumulative or synergistic impact. But a New Paradigm that's wide open right now. When Xi Jinping in September 2013, first publicly launched the One Belt, One Road – now called the Belt and Road Initiative – in Kazakhstan at Nazarbayev University,

that wasn't one action by President Xi; that was opening up a whole new paradigm that's been in preparation for years. Something that the LaRouches have been organizing for, especially intensively since the collapse of the Soviet Union; a potential for world organization for the betterment of people; to eliminate poverty and move to a new level of mankind. That's what we could be doing; and that's what leadership would look like right now, not resisting.

OGDEN: You compared the Four Economic Laws to a piece of music; four movements in a piece of music that necessitates the following one and necessitates the previous one. A spokesman for the Chinese Foreign Ministry recently compared the New Silk Road to a symphony. He said this kind of win-win paradigm among nations is comparable to a symphony orchestra, where you have different musical instruments, but not any one of them in isolation can produce the awesome beauty and power of a symphonic composition; but all of them together create something which is much bigger than each one by themselves. That's the kind of win-win paradigm which the United States should be joining; it's not us against them anymore. It's not winner take all; it's a completely New Paradigm as you're saying. It's based on new axioms of relationships between.

We saw Donald Trump in his state of the union address, he said America is willing to find new friends and to forge new partnerships where shared interests align. We want harmony and stability, not war and conflict. Well, the kind of harmony of a symphony orchestra, the kind of harmony of the New Silk Road, requires British imperialistic-style geopolitics be a thing of the past. We need to make a clean break and say "What {are} our mutual interests?" Mutual interests can only be found in the future; it's only in the future of mankind as a whole, especially at this point in human evolution.

Now I know that yesterday on the LaRouche PAC activists' call last night, Bill Roberts was the featured guest speaker. I think he had a very good presentation of what Franklin

Roosevelt accomplished in terms of the industrial and economic revival of the United States, which allowed us to win World War II. This obviously was referring back to Donald Trump's visit to Ypsilanti, Michigan, where he made reference to the Arsenal of Democracy. But there are economic principles which are required to be understood.

The other thing which is available to understand real harmony, and as you were saying, the unity of effect of either LaRouche's Four Laws or this New Paradigm of economic relations among countries, is a presentation that John Sigerson made in Manhattan during a meeting up there on Saturday. It's titled on the LaRouche PAC website "Motivführung 101: Introduction to the Haydn-Mozart Revolution".

[<https://larouchepac.com/20170314/motivf-hrung-101-introduction-haydn-mozart-revolution>] This is the kind of thinking which is required if you are to understand all of the moving parts that are taking place right now in world history. So, all of those are recommended to our viewers in addition to this full interview that's going to be presented on the website this weekend – Nomi Prins; and also the full text of the digital pamphlet on America's Future Along the New Silk Road.

But Rachel, coming back to what you said, people must understand that the fight for Glass-Steagall is just that; it is a fight! There are avowed enemies to this New Paradigm of economic relations, who are willing to stop at nothing. Many of those are found on Wall Street and found in the City of London. Putting those facts on the table and making that reality clear, that there is a very nasty political war going on right now, not just behind the scenes but in full daylight. I think that's very significant for people to understand, and not be naïve about. Maybe you can say just a little bit more about that in terms of what the American people should see as their role in actively intervening into that.

BROWN: LaRouche reminded people after the election, that this

should be a reminder to them of their power. We are witnessing a reawakening of the thinking of the nation. For a long time, people were afraid to think; they might not have been conscious of it, but there is an optimism out there. But it needs to be educated; and what is not understood is this international process. There is a desperate attempt to keep this out of the U.S. media and to keep people focussed on these non-issues, as you're mentioning. They're not real; they're fictions, they're distractions. So, I just think people need to be reminded of their power; and given that encouragement to study the solution, that's what people need. We have to inspire people; we have to create something that's infectious, and what's infectious is beauty, is optimism, is great ideas. People should just use the material that we're putting out – the music, the pamphlet – and go out there and inspire other people.

OGDEN: OK. Thank you very much. So, one last time, I'm going to put a link on the screen for this petition. This is "U.S. Needs Win-Win Development; Implement LaRouche's Four Laws and Join China's New Silk Road" – lpac.co/sign4laws. Please circulate that as widely as possible, and be on the look-out for the pdf version of the new LaRouche PAC pamphlet. So, thank you very much to Rachel and Jason for joining me here today; and thank you to all of you. Again, Happy St. Patrick's Day! And please stay tuned to tolarouchepac.com.